

॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ विचिंतीर्थादिपुण्यं यज्ञादिधर्मः विद्याचेति श्रियश्चत्वारः पादाः भूमौ जले ऽग्नौ विद्वत्सु च निहिताः तेषामुपघातस्तेयकामाशौचाशमैः ॥ २८ ॥ २९ ॥
 यावत्पुरस्तादिति मेरोः पृष्ठे मध्ये ब्रह्मलोकः प्राच्यादिचतुर्दिक्षु इंद्रयमवरुणकुबेराणां पुण्यं श्वमेरुं प्रदक्षिणी कुर्वता आदित्येन आस्यते तत्र भास्यापेक्षं भासकत्वमतोयस्याः पुण्यं उच्छेदस्तत्रादित्यो न तपतीति व्यवहाराः तथा सूर्यस्य उदयस्तद्वेशवासिनां दर्शनमदर्शनं चास्तमयः तत्र प्राच्यामुदितः प्रतीच्यानामभ्यं दिनगतः दक्षिणात्यानां तदामध्यरात्रमिति च व्यवहारः एवं दक्षिणादिष्वपि ज्ञेयं एवं सतियदा प्राच्यां तपतितदामे रूप्रदक्षिणायास्तुल्यत्वादितरास्वपितपत्येव तेन यावत्प्राच्यां तपति तावदेव दक्षिणस्यामि तिवदना प्राच्या उच्छेदो यावता काले न ततो द्विगुणितेन काले न दक्षिणस्या उच्छेद उक्तो भवति एवमुत्तरयोस्तथा च ब्रह्मणो दिनस्य षोडशधा विभक्तस्य प्रथमं शेषं त्रैश्वर्यं उच्छेदः द्वाभ्यां संयमिन्याः चतुर्भिर्वारुण्याः अष्टाभिरुदीच्या उच्छेदस्तदा द्रष्टव्यमभावात् सूर्यस्य दर्शनं न रूपौ उदयास्तमयौ नस्तः किंतु मध्यं दि

शक्र उवाच आप एवमनुष्येषु ब्रह्मवत्यः परिचारिणीः ॥ तास्ते पादं तितिक्षंतामलमापस्ति तिक्षितुं ॥ २३ ॥ श्रीरुवाच एष मे निहतः पादो यो यमभ्युप्राप्ति
 स्थितः ॥ तृतीयं शक्रपादं मे तस्मात्सु निहितं कुरु ॥ २४ ॥ शक्र उवाच यस्मिन्वेदाश्च यज्ञाश्च यस्मिन् देवाः प्रतिष्ठिताः ॥ तृतीयं पादमग्निस्ते सुधृतं धारयिष्य
 ति ॥ २५ ॥ श्रीरुवाच एष मे निहतः पादो यो यमभ्युप्राप्ति स्थितः ॥ चतुर्थं शक्रपादं मे तस्मात्सु निहितं कुरु ॥ २६ ॥ शक्र उवाच ये वै संतो मनुष्येषु ब्रह्म
 ण्याः सत्यवादिनः ॥ ते ते पादं तितिक्षंतामलं संस्तितिक्षितुं ॥ २७ ॥ श्रीरुवाच एष मे निहितः पादो यो यं सत्सु प्रतिष्ठितः ॥ एवं हि निहितां शक्रभूतेषु परिध
 त्समां ॥ २८ ॥ शक्र उवाच भूतानां मिह यो वै त्वां मया विनिहितां सतीं ॥ उपहन्यात्स मे धृष्यस्तथा शृण्वंतु मे वचः ॥ ततस्सक्तः श्रियाराजो दैत्यानां बलिर
 ब्रवीत् ॥ २९ ॥ बलिरुवाच यावत्पुरस्तात्पतपेत्तावद्वैदक्षिणां दिशं ॥ पश्चिमां तावदेवापितथो दीचीं दिवाकरः ॥ ३० ॥ तथामध्यं दिने सूर्यो नास्तमेति यदा तदा ॥
 पुनर्देवासुरं युद्धं भाविजेतास्मि वस्तदा ॥ ३१ ॥ सर्वलोकान्यदादित्य एकस्थस्तापयिष्यति ॥ तदा देवासुरे युद्धे जेतां हत्वां शतक्रतो ॥ ३२ ॥ शक्र उवाच
 ब्रह्मणास्मि समादिष्टो न हंतव्यो भवानिति ॥ तेन ते हं वलेव जं न विमुंचाभिर्मूर्धनि ॥ ३३ ॥

न एव संतं ब्रह्मलोकं प्रकाशयति न पुनर्यतरं तदा तद्भावात् तदेतदाह एकस्थो ब्रह्मलोकस्थः सर्वलोकान् मेरुपृष्ठादधस्तनान्तापयति तदा ब्रह्मणो मध्यान्हावसाने वर्तमानवैवस्वतमनोरधिकारच्युतौ सत्यां भविष्ये
 सावर्णिकमनौ बलिरिदो भविष्यति यद्वा वैवस्वतमन्वंतरमेवाष्टधा विभज्यतं देते उक्तक्रमेण सर्वपूर्यच्छेदसति मन्वंतरांतरे बलिरिदो भविष्यतीति ज्ञेयं तदिदमुक्तं यावत्पुरस्तात्पतपेदित्यादिना श्लोकत्रयेण अ
 यं लोकनाशक्रमश्छांदोग्ये मधुविद्यायां यावदादित्यः पुरस्तादुदेता पश्चादस्तमेताद्विस्तावद्वक्षिण उदेतोत्तरतोस्तमेत्यादिना दर्शितः स एवात्र बलिनस्वराज्यकालकथनायोदीर्यते ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥
 तत्र मन्वंतरस्याष्टमांशकाले न स्वराज्योच्छेदं श्रुत्वा कुपितः कर्मफलस्येन्द्रपदस्य नित्यतां मन्वानं इंद्रः परुषोक्तिपूर्वकं तदूषयति ब्रह्मणे त्यादिना ॥ ३३ ॥